

Дівчинка і Синичка

Василь Сухомлинський

Прийшла холодна зима.

Маленька Наталя почепила на яблуньці годівничку для Синички й щодня приносила насіння коноплі. Синичка чекала дівчинку.

Весною Синичка сказала Наталі:

— Тепер не принось мені насіння. Я знайду собі їжу. До побачення — до зими!

— До побачення, Синичко.

Знову зима все засипала снігом. Прилетіла Синичка до годівнички, а там також сніг.

Тривожно стало пташці. Питає вона у яблуньки:

— Яблунько, скажи, чому нема Наталі? Невже вона забула про мене?

— Ні, не забула. Вона хворіє.

Тяжко стало на душі у Синички. Сіла вона на гілочці й думає: "Полечу до дівчинки. Треба чимсь її втішити. Але де я візьму подарунок? Навкруги ж сніг, сніг, сніг".

І тоді вирішила Синичка понести Наталі пісню.

Прилетіла до її хати, влетіла у відчинену квартиру, сіла біля ліжка хворої і заспівала.

Наталі стало легше.